

Nuria Labari

Můj život s opilci

Můj život s opilci

Opilec číslo 3: Roman

NEVÝHODY

První

Slova byla nejdřív vzácná, pak v ohrožení a nakonec vyhynuly jejich významy. „Neprojdeme se?“ = Potřebuju panáka. „Zvu tě na večeři a půjdem, kam budeš chtít.“ = Potřebuju panáka. „Chci na výstavu iluminovaných rukopisů.“ = Potřebuju panáka. „Každý rok se u studentů snižuje schopnost abstrakce o 5%.“ = Potřebuju panáka. Slova se v Romanových ústech množila jako krysy. Naše rozhovory neměly konce a v určitém okamžiku se redukovaly na falešný, uječený výskot celé legie hlodavců. Pil a mluvil dál a nepřestal, dokud neztratil schopnost artikulovat a dokud jeho svět nepozbyl smyslu a on vědomí.

Druhá

Mně bylo teprve čtyřiatřicet, spolu jsme žili tři roky a děti jsme neměli. I tak se na mě naši známí dívali jako na špatnou matku. Jako by si říkali: „Neumí to s ním, pořád jí pije.“

Třetí

Věděla jsem, kdy to přijde. To zvláštní mlasknutí uprostřed smíchu nebo věty signalizovalo, že přišel Roman číslo 2. Tolikrát už jsem ho takhle zažila, a přesto jsem pořád měla pocit, že ho takového vůbec neznám, že ho takhle vidím poprvé a že až tahle podoba zase zmizí, bude to jednou provždy. Uměl být strašně milý. Přicházel s ústy plnými lichotek a s chutí se se mnou pomilovat, i když mu změkl hned, jak byl uvnitř. Ale ne vždycky to bylo tak. Někdy měl mizernou náladu. To pak nejradši brečel nad vším zlým, co se mu v životě přihodilo. Upadal v zoufalství věčného smolaře a já jsem si přála, aby jednou všechno to štěstí, které mu patřilo, konečně našel. Byly večery, kdy na něm už mezi dveřmi bylo vidět, že se chytl s někým ve škole. To pak nadával na zbytek učitelů nebo na celý systém středoškolského vzdělávání nebo na vládu, že si neváží Historie – všechno to byla jen banda patolízalů. Místo aby šel rozbít hubu nějakému úředníkovi, rozbíjel židle a lámal košťata. Byly taky noci, kdy jsem Dvojkou vytočila pokaždé, kdy jsem nedržela hubu, a pak taky pokaždé, kdy jsem ji držela. Někdy došlo i na všechny čtyři varianty. Nejdřív mě seřval, pak se se mnou chtěl vyspat, a když se o to bez úspěchu pokusil, rozčilil se kvůli nějakému kreténovi ze školy a nakonec se usedavě rozplakal. V našem pokoji bylo občas dost plno.

Čtvrtá

Nevím přesně, kdy se naše domácnost začala rozkládat, ale vím určitě, že to začalo u dveří od ledničky: v pondělí ráno jsme nikdy neměli mléko. Řešili jsme to tak, že jsme na snídani seběhli do kavárny za rohem. Číšníci se nám věnovali ze všech nejvíc – jak nás viděli, už nám utírali stůl a bez ptaní nosili, co jsme chtěli. V takových situacích si Roman připadal důležitý. Mně bylo jasné, že jsou tak ochotní jen proto, že večer je tam stálým hostem. Naše domácnost naruby takové chápavé číšníky postrádala. A ke katastrofě mohlo dojít zničehonic. Hrnce byly po ránu plné zaschlých zbytků, linka olepená kousky dužiny z džusu ze včerejška, neměli jsme jar a nedostatku toaletního papíru jsem si všimla, až když už bylo pozdě.

Nepřišlo to ze dne na den, ale pochopila jsem to najednou: náš vztah byl nemocný. A stejně tak jako člověk s AIDS umře na rýmu, naše intimita skončí v momentě, až znovu dojde mléko.

Pátá

V pátek jsme chodívali na večeři se známými a klábosili nad skleničkou do čtyř do rána: co hodina, to sklenička. Když jsme přišli domů, ohřál si v mikrovlnce dršťkovou konzervu a vzal si ji do postele. V nálevu si vždycky namočil kousek bagety a na něj pak posadil jednu dršťku - vyráběl si jednohubky.

O to déle mu trvalo, než dojedl, a o to víc toho napadalo do postele. Držela jsem se a v noční košili tiše čekala. Dýchala jsem typický pach oranžového tuku z konzerv a ostré drobký mě škrábaly do zad. Když dojedl, položil konzervu na zem a téměř okamžitě začal chrápat. V tu chvíli se to stalo a já na to měla nárok: nenáviděla jsem ho.

VÝHODY

První

Ráno vždycky vyspával víc než já. Dala jsem si sprchu, vrátila se do pokoje a pustila dovnitř proužek světla. Klidně odpočíval a nějaká začínající pleš ho netrápila. Byl schoulený a bezbranný jako plod a vyzařovalo z něj teplo a klid jako z nemluvněte. Byl tak zranitelný, a přesto neměl z ničeho strach. Toužila jsem po tom, aby to tak zůstalo napořád. Chtěla jsem pochopit tu nepochopitelnou nekonečnost jeho trápení.

Druhá

Často, někdy i několik týdnů po sobě, se domů vracel Roman. Můj Roman, ten, který neměl s Dvojkou nic společného, a který by někoho jako Dvojka na místě odpráskl. Roman se mi nesnažil nic vynahrazovat. Prostě jen nabídl jinou, lepší variantu. Naše nejlepší chvíle přišly vždycky znenadání, aniž bychom se o to jakkoli zasloužili. Ten sladký pocit pohody se prostě zjevil v našem obýváku a víc nebylo co řešit. Tehdy jsme jezdili do Carrefouru a nakupovali celé kartony mléka. A já si myslela, že nikdy nedojde.

Třetí

Vždycky jsem soucítila s ostatními v době, kdy jiným už dávno došla trpělivost. Asi jsem měla tuhle vlastnost schovanou někde hluboko uvnitř a Roman si ji uměl najít. Musí mít člověk nějakou zvláštní schopnost chápat ostatní, aby mohl žít s alkoholikem, nebo je to právě soužití s alkoholikem, které vás tohle naučí?